

Sygn. akt V CSK 219/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. C.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej powódki, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na wskazane w uzasadnieniu okoliczności wiążące się z zastosowaniem art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. polegające na zasądzeniu na jej rzecz kwoty jedynie kwoty 75.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego. Zdaniem skarżącej, kwota ta jest rażąco niska i nie rekompensuje w żaden sposób krzywdy doznanej w związku ze śmiercią syna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga szczegółowego uzasadnienia z powołaniem się na argumenty prawne odrębne od uzasadnienia merytorycznego skargi, przy czym zasadność skargi powinna być na tle tego

uzasadnienia widoczna już na pierwszy rzut oka, bez szczegółowego wgłębiania się w owe wywody prawne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl.).

Jak przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego przedmiotowa „oczywistość” skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają jej uwzględnienie (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wskazać też trzeba, że Sąd Apelacyjny uwzględnił wymienione w skardze okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia uznając, że jego wysokość jest odpowiednia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej oddalając wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego albowiem nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. zob. też wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, niepubl. , czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, niepubl., 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, niepubl.).

aw

jw